

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci **žalobkyně: S. spol. s r.o.**, se sídlem X, zastoupené Mgr. Viktorem Pavlíkem, advokátem se sídlem Opatovická 4, Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: U. M. p. B., a. s.**, se sídlem X, zastoupené JUDr. Tomášem Pelikánem, advokátem se sídlem Dušní 22, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2015, sp. zn. SZ 066325/2015/KUSK REG/Pe, čj. 073274/2015/KUSK,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2015, sp. zn. SZ 066325/2015/KUSK REG/Pe, čj. 073274/2015/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Mníšek pod Brdy ze dne 23. 2. 2015, čj. MMpB-SÚ/375/15-123/2015-Hří, sp. zn. 123/2015-Hří, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 16.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, Mgr. Viktora Pavlíka, advokáta.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou ke zdejšímu soudu se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mníšek pod Brdy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 23. 2. 2015, čj. MMpB-SÚ/375/15-123/2015-Hří. Stavební úřad tímto rozhodnutím vydal osobě zúčastněné na řízení jako stavebníkovi stavební povolení na stavbu „*VTP (II.etapa) - přístavby restaurace k objektu č. x a stavební úpravy objektu č. x stavební úpravy energokanálu do objektu č. x, stavební úpravy energokanálu k objektům č. x, komunikace a*

zpevnění ploch“, pro kterou bylo dne 9. 10. 2014 vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby čj. MMBP-SÚ/1344/14-318/2014-Hří, na pozemcích parc. č. x vše v k. ú. M. p. B.

Žalobkyně v žalobě předně shrnula dosavadní průběh řízení a poukázala na to, že je osobou oprávněnou z věcných břemen, které zatěžují nemovitosti, na kterých má být realizována uvedená stavba. Namítla, že žalovaný neoprávněně zasáhl do jejích práv tím, že stavbu povolil, přestože se k dotčeným pozemkům váže věcné břemeno průchodu a průjezdu, kterým byly dotčené pozemky zatíženy v její prospěch, a do tohoto věcného břemene bude realizací stavby zasaženo. Dané věcné břemeno je vázáno na dotčené pozemky jako celek a nebylo nikdy nikterak omezeno. Změna obsahu věcného břemene je sice možná, ale pouze dohodou stran, nebo rozhodnutím soudu, nikoliv však správního orgánu. Správní orgány nebyly oprávněny jakkoliv věcné břemeno cesty omezit či do něj jinak jednostranně zasáhnout. Stejně tak bylo zasaženo i do práv žalobkyně vyplývajících z věcného břemene odběru elektrické energie a technologické i pitné vody a práva na vybudování, údržbu a vstup za účelem vybudování přípojky zemního plynu, která se váží k dotčeným pozemkům. Správní orgány se v odůvodnění svých rozhodnutí s námitkami ohledně zásahu do věcného břemene cesty nedostatečně vypořádaly. Sám žalovaný uvádí, že daná stavba nemění možnost průchodu a průjezdu, ale zároveň tvrdí, že bude krátkodobě zúžena na jeden jízdní pruh při zachování obousměrného provozu. Pokud však ze smlouvy vyplývá, že věcné břemeno zatěžuje pozemek v celém rozsahu a napadeným rozhodnutím je právo průchodu a příjezdu k objektům omezeno na šíři jednoho pruhu, potom se bezesporu jedná o omezení tohoto práva. K samotnému odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalobkyně dodala, že žalovaný pouze konstatuje, že ke znemožnění výkonu práv z věcného břemene cesty nedojde, vůbec se ale nezabývá otázkou, zda a do jaké míry dojde k omezení možnosti výkonu těchto práv a zda bylo vůbec v pravomoci stavebního úřadu omezit rozsah věcného břemene vyplývající z platné smlouvy.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že zachování příjezdu ke stavbám žalobkyně se věnoval na str. 3 napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že při možnosti volby, zda k objektům žalobkyně dopravce přijede severní nebo jižní komunikací zůstává trvale možnost volby trasy, jejíž jízdní pruh na zokruhované vnitroareálové komunikaci bude mít vždy volný a dopravním značením neomezený průjezd. Projednávaná stavba zachovává volný příjezd a přístup k objektům žalobkyně. Podle projektové dokumentace ke stavbě je součástí projektu i vybudování druhého vjezdu a 90 metrové vnitroareálové komunikace, která dopravní obslužnost v areálu jednoznačně zlepší, přičemž tuto komunikaci bude moci využívat i žalobkyně. Žalovaný zároveň nesouhlasí s tvrzením, že rozsah věcného břemene cesty nebyl nikdy omezen, neboť dne 14. 1. 1999 uzavřela žalobkyně se stavebníkem Dohodu o společném výkladu ke Smlouvě o věcném břemeni – práva průchodu a průjezdu po stávajících komunikacích na pozemku č.p. x, přičemž v posledním odstavci této dohody je mimo jiné uvedeno, že řidiči nákladních vozidel jsou povinni respektovat trasy příjezdu a odjezdu, vykládací a nakládací místa, dopravní značení v areálu.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně nad rámec již výše uvedeného vyjádřila nesouhlas s tím, že by modifikovala věcné břemeno cesty, neboť to vyplývá ze smlouvy kupní ze dne 1. 6. 1995, přičemž dohoda, na kterou odkazuje žalovaný, se vztahuje pouze ke smlouvě o věcném břemeni ze dne 17. 10. 1994. Proto není možné tuto dohodu na věcné břemeno cesty aplikovat. Ve smlouvě kupní žádné omezení věcného břemene cesty není.

Osoba zúčastněná na řízení se k věci vyjádřila tak, že s podanou žalobou nesouhlasí, přičemž daná stavba již byla řádně dokončena i zkolaudována a žádná dopravní omezení související s touto stavbou neexistují. Nemůže tak docházet k omezování možnosti výkonu práv žalobkyně z věcného břemene. Navrhla, aby dané řízení bylo zastaveno jako neúčelné a neekonomické.

V reakci na toto vyjádření osoby zúčastněné žalobkyně soudu sdělila, že na podané žalobě trvá s tím, že možnost výkonu jejích práv z věcných břemen byla po dobu realizace stavby omezena a je omezována i po jejím dokončení. Brána, kterou osoba zúčastněná v dané lokalitě postavila, zasahuje rovněž pozemek parc. č. x, který je taktéž zatížen věcným břemenem žalobkyně. Práva žalobkyně průchodu a průjezdu přes tento pozemek nemohou být realizována.

Ze správního spisu soud ověřil, že osoba zúčastněná podala ke stavebnímu úřadu dne 12. 1. 2015 žádost o stavební povolení za účelem realizace výše již označené stavby. Proti tomuto stavebnímu záměru osoby zúčastněné uplatnila žalobkyně námitky, v rámci nichž poukázala zejména na to, že realizace stavby zasáhne do věcných břemen, které se váží k dotčeným pozemkům. Stavební úřad následně rozhodnutím ze dne 23. 2. 2015 danou stavbu povolil, přičemž jeho rozhodnutí mimo jiné obsahuje pod č. 15 podmínku, podle níž *„Stavba stavební úpravy energokanálu x do objektu č. x, stavební úpravy energokanálu k objektům x, komunikace a zpevněných ploch musí být prováděny tak, aby na pozemcích, na kterých jsou věcná břemena průchodu a průjezdu, nedošlo k zamezení možnosti průjezdu a průchodu...“*. Námitkou žalobkyně týkající se omezení věcných břemen se pak stavební úřad zabýval na str. 7 a 8 svého odůvodnění, přičemž dospěl k závěru, že při dodržení podmínek stavebního povolení nedojde k zásahu do těchto věcných břemen. Rozhodnutí stavebního úřadu napadla žalobkyně odvoláním, ve kterém uplatnila námitky v zásadě obdobné námitkám žalobním. Žalovaný rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou toto odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Jak v odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné uvedl, *„příjezd k objektům odvolatele je zokruhován a lze využít obousměrný příjezd spodní (jižní) a nebo horní (severní) komunikaci. V praxi je na rozhodnutí řidiče dopravce, který vjíždí do areálu, aby se s případným doporučením vrátného rozhodl, zda použije spodní (jižní) obousměrnou areálovou komunikaci, která se projednávané stavby nedotýká a nebo zda použije horní (severní) obousměrnou komunikaci, která bude v době napojování nově budované části komunikace na stávající horní (severní) komunikaci krátkodobě zúžena na jeden jízdní pruh při zachování obousměrného průjezdu. Z popsanych skutečností projednávaného spisového materiálu bylo ověřeno, že projednávaná stavba nemění možnost průchodu a průjezdu k objektu odvolatele...“*.

Krajský soud v Praze, poté co ověřil včasnost žaloby a splnění dalších procesních podmínek, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžejní námitka žalobkyně je v dané věci postavena na tom, že správní orgány nepřipustně zasáhly do jejích práv vyplývajících z věcných břemen, která žalobkyně v žalobě blíže popsala a označila, aniž k tomu přitom dle žalobkyně správní orgány byly oprávněny. V tomto ohledu není mezi účastníky sporné, že žalobkyni skutečně svědčí věcná břemena ke stavbou dotčeným pozemkům, což žalovaný nezpochybnil. Lze tedy vyjít z toho, že žalobkyni svědčí právo průchodu a průjezdu po stávajících komunikacích na pozemku parc. č. x, právo odběru elektrické energie a technologické i pitné vody, a to přes nemovitost parc. č. x, i právo na vybudování, údržbu a vstup na pozemek parc. č. x za účelem vybudování

přípojky k zemnímu plynu (na základě smlouvy o věcném břemeni ze dne 17. 10. 1994), a dále že jí svědčí věcné břemeno spočívající v právu průchodu a průjezdu k pozemkům parc. č. x přes pozemek parc. č. x (na základě kupní smlouvy ze dne 1. 6. 1995). V této souvislosti je nutno upozornit především na to, že ve zmíněné kupní smlouvě (jež je taktéž součástí správního spisu) uzavřené mezi žalobkyní jako kupujícím a osobou zúčastněnou jako prodávajícím je pod bodem VIII. sjednáno věcné břemeno ve prospěch žalobkyně, přičemž to výslovně (bez jakéhokoliv dalšího omezení či upřesnění) spočívá v „*právu průchodu a průjezdu k pozemkům parc. a přes pozemek parc. č. x*“. K tomu soud ještě dodává, že mezi účastníky dále není sporné ani to (žalovaný ani osoba zúčastněná toto tvrzení žalobkyně nijak nezpochybňují), že posuzovaný stavební záměr osoby zúčastněné se týká i uvedeného pozemku, ve vztahu k němuž byla citovaná kupní smlouva uzavřena.

Základ žalobní argumentace spočívá v dané věci především v tom, že zmiňovaná věcná břemena jsou navázána na dotčené pozemky jako celek (tíží tyto pozemky v celém jejich rozsahu) a zasahovat do takových věcných břemen lze pouze dohodou stran či rozhodnutím soudu, a nikoliv rozhodnutím správního orgánu (stavebního úřadu). V této souvislosti je nutno předně poukázat na to, že argumentace žalobkyně není vždy zcela konzistentní, pokud jde o vymezení toho, zda zásah do svých práv spatřuje pouze v jejich omezení v průběhu realizace sporné stavby, nebo současně i v důsledku realizace takové stavby. K tomu je nicméně třeba upozornit na to, že napadeným rozhodnutím je rozhodnutí vydané ve stavebním řízení, tedy v řízení, které se již týká převážně jen otázek souvisejících se samotnou realizací daného záměru [viz § 108 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. Otázka umístění stavby (a tedy i omezení věcného břemene žalobkyně v důsledku realizace stavby) je však otázkou řízení územního (viz § 76 a násl. téhož zákona). Jinak řečeno, pokud by měly námitky žalobkyně směřovat též proti omezení jejích práv plynoucích ze sjednaného věcného břemene (věcných břemen) v důsledku umístění dané stavby, nemohou být v nyní projednávané věci relevantní, jestliže byly vzneseny až v rámci stavebního řízení. Proto je namístě zabývat se toliko důvodností námitek týkajících se omezení práv žalobkyně souvisejících s realizací sporného stavebního záměru. Zde soud v návaznosti na výše uvedené považuje za nutné poukázat na to, že formulace věcného břemene, minimálně pokud jde o citované věcné břemeno plynoucí ze smlouvy kupní, je ve vztahu k průjezdu a průchodu přes označený pozemek dáno zcela neomezeně. Právo z věcného břemene je přitom věcným užívacím právem k cizí nemovité věci, jemuž odpovídá závazek vlastníka něco trpět nebo se něčeho zdržet. Věcné břemeno z citované smlouvy (na rozdíl od věcného břemene sjednaného mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na základě smlouvy o zřízení věcného břemene) tak zcela zjevně není omezeno na nějakou konkrétní stávající (budoucí) cestu, na geometrický plán vymezující systém komunikací a apod., ale týká se skutečně pozemku jako takového. Za těchto okolností přitom v dané věci vznesla žalobkyně námitku, která již byla opakovaně výše reprodukována, podle níž do takto vymezeného věcného břemene stavební úřad nemůže bez dalšího svým rozhodnutím zasáhnout. Pro posouzení dané věci je tedy nezbytné zhodnotit otázku, jakou povahu takto žalobkyní vznesená námitka měla a jak se s ní správní orgány měly vypořádat.

Nejvyšší správní soud již za účinnosti předchozí právní úpravy (srov. § 137 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu) zaujal ve shodě s dřívějšími závěry Nejvyššího soudu názor, podle něhož občanskoprávní námitky vznesené účastníky ve stavebním řízení lze rozdělit do dvou skupin. Do první náleží námitky, které překračují pravomoc stavebního úřadu nebo spolupůsobících orgánů státní správy, typicky jde o námitky zpochybňující vlastnické právo, jeho rozsah, námitky vydržení či existence věcného břemene; stavební úřad zde má pouze povinnost pokusit se o dosažení dohody mezi stranami sporu,

kteřá by předešla soudnímu řízení. Pokud k dohodě nedojde, má stavební úřad pravomoc učinit si o námitce úsudek sám. Pokud by však námitka v případě její oprávněnosti znemožnila uskutečnit požadované opatření, nebo ho umožnila jen v jiné míře či formě, je stavební úřad povinen odkázat příslušného účastníka řízení (namítatele) na soud a stavební či jiné řízení přerušit. O těchto námitkách pak může s konečnou platností rozhodnout pouze soud. Druhou skupinou námitek jsou takové, které nepřekračují pravomoc stavebního úřadu, a ten je proto povinen o nich rozhodnout; typicky se jedná o námitky směřující proti přepokládané hlučnosti, prašnosti, zastínění, odstupu stavby apod. (tj. námitky budoucích imisí), stavební úřad je povinen o nich rozhodnout na základě právní úpravy - stavebního zákona, jeho prováděcích předpisů či jiných obecně závazných předpisů. Souladně s výše reprodukovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky čj. 9 As 61/2007-10, čj. 1 As 1/2007-104 případně čj. 1 As 46/2007-150), upravuje námitky účastníků stavebního řízení § 114 nyní účinného stavebního zákona, podle něhož *„účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 109 písm. g), může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží“* (odst. 1), přičemž *„námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv“* (odst. 3). Citované závěry judikatury Nejvyššího správního soudu i Nejvyššího soudu pak ve své rozhodovací činnosti aproboval též zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb. (viz jeho usnesení ze dne 27. 7. 2011, čj. Konf 10/2011-7).

Jak je přitom v nyní projednávané věci patrné z výše reprodukováného správního spisu, resp. z písemných podání účastníků, žalobkyně setrvává na tom, že její věcné břemeno (spočívající v průchodu a průjezdu přes výše označený pozemek), není jakkoliv omezeno a postihuje daný pozemek jako celek. Správní orgány naproti tomu vyšly z toho, že právo žalobkyně na průchod a průjezd zůstane zachováno, byť jedna z cest, kterou žalobkyně může používat, bude „krátkodobě zúžena“. Tato argumentace správních orgánů akcentující smysl zachování možnosti průchodu a průjezdu daným pozemkem pro žalobkyni se jistě může jevit jako logická. Ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu i zvláštního senátu je však nutno poukázat na to, že tato úvaha stavebního úřadu – fakticky obsahující posouzení mezi účastníky sporného rozsahu věcného břemene na základě jejich soukromoprávního ujednání – již nutně vybočuje z pravomoci stavebního úřadu učiniti si o sporném rozsahu věcného břemene (resp. přípustnosti jeho omezení) vlastní úsudek. Povinností stavebního úřadu tedy především bylo pokusit se o dosažení dohody mezi stranami sporu (jestliže žalobkyně namítala nepřipustné omezení jejích práv plynoucích z věcného břemene). Pokud by k takové dohodě nedošlo, má sice stavební úřad pravomoc učinit si o námitce úsudek sám, nicméně pokud by námitka v případě její oprávněnosti znemožnila uskutečnit požadované opatření (nebo ho umožnila jen v jiné míře či formě), je povinen odkázat příslušného účastníka řízení na soud a stavební či jiné řízení přerušit. V dané věci je

přítom nutno vycházet i z toho, že v případě oprávněnosti námitky žalobkyně (existence neomezeného věcného břemene průchodu a průjezdu po daném pozemku v celé šíři) by skutečně bylo znemožněno realizovat daný záměr v podobě požadované osobou zúčastněnou. Minimálně po dobu realizace sporné stavby v důsledku vydaného stavebního povolení by takové věcné břemeno co do svého rozsahu omezeno bylo. S ohledem na výše uvedené proto nezbyvá než uzavřít, že v dané věci nebylo v pravomoci stavebního úřadu rozhodnout za daných okolností spor o rozsahu věcného břemene, který mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou vyvstal. Pokud tak učinil, zatížil dané řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (nejedná se o pouhé formální pochybení, jež by nemohlo mít na výsledek řízení žádný vliv). Výše uvedené je pak podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání. Vzhledem k tomu, že popsanou vadou bylo stiženo i řízení před stavebním úřadem, zrušil současně soud i jeho rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

V dalším řízení jsou pak správní orgány vázány právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud přitom nepřehlédl, že dle tvrzení osoby zúčastněné již sporná stavba byla realizována, resp. již proběhla i kolaudace a stavba je užívána. Výše uvedené nicméně nemůže mít vliv na posouzení dané věci, neboť soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může vycházet toliko ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Pokud již nicméně daná stavba skutečně byla dokončena, pak tato skutečnost může být významná i s ohledem na podobu námitek žalobkyně a fázi jejich uplatnění (námitky směřující proti omezení věcného břemene v průběhu realizace stavby) pro opakované stavební řízení (§ 129 odst. 5 stavebního zákona).

Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají jednak v zaplacených soudních poplatcích v celkové výši 4.000 Kč, jednak v odměně advokáta. Ta je tvořena odměnou za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí v dané věci 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). To vše (vyjma zaplaceného soudního poplatku) navýšeno o 21% DPH v částce 2.142 Kč. Celkem tedy náklady žalobkyně ve věci činí 16.342 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť jí soud žádnou povinnost neuložil a soudu není známa ani žádná okolnost hodná zvláštního zřetele, která by výjimečně přiznání náhrady nákladů osobě zúčastněné odůvodňovala.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. června 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová